

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 13 Ἰουλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 33

Ἡ μικρὴ πριγκηπισσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

«Καὶ ὁ μπαμπᾶς ἐγέλασε ὅταν τοῦ
τὸ εἶπα, ἀλλὰ συμφώνησε μαζί μου.
Εἰμαι βέβαιη ὅτι ἡ Μεγάλῃ Οἰκογένει-
α θὰ ἔχῃ ὠραῖες πολυθρόνες, μα-
λακὰ ντιδάνια καὶ οἱ τοῖχοι ποὺ εἶ-
ναι ταπετσαρισμένοι μὲ τριανταφυλ-
λὶ χαρτὶ συμφωνοῦν τόσο πολὺ μὲ
τὸν πρόσχαρο χαρακτήρα τους. Ὅλα
μέσα στὸ σπίτι τους εἶναι γελαστά
καὶ καλόκαρδα ὅπως κι' αὐτοὶ οἱ
ἴδιοι...»

Δίγες ὥρες ἀργότερα, τὴν ἴδια
ἡμέρα ἡ Σάρα ἀναγκάστηκε νὰ ξα-
ναβγῇ γιὰ νὰ ψωνίσῃ μαῖντανὸ καὶ
ὅταν βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπη-
ρεσίας ἐνοιῶσε ἓνα δυνατὸ κτύπημα
στὴν καρδιά: Ἀπάνω στὸ πεζοδρό-
μιο ἦταν ἀραδιασμένα διάφορα ἐπι-
πλα καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἓνα τρα-
πέζι ἀπὸ ξύλο τέκ μὲ θαυμάσια γλυ-
πτὰ καὶ ἓνα παραβάν μεταξωτό, ὀ-
λοκέντητο μ' ἓνα πλούσιο ἀνατολί-
τικο κέντημα. Ἡ Σάρα κόντεψε νὰ
λιποθυμήσῃ ὅταν ἀντίκρυσε αὐτὰ τὰ
ἐπιπλα γιὰτὶ τῆς θύμισαν τόσο πολὺ
ἐκεῖνα ποὺ στόλιζαν τὸ πατρικὸ τῆς
μπουνγκαλὼ. Μάλιστα ἀνάμεσα στὰ
ἐπιπλα τῆς κάμαράς της ποὺ εἶχε
κατακρατήσῃ ἡ μὲς Μιντσὶν βρι-
σκόταν ἓνα γραφεϊάκι ἀπὸ παρόμοιο
ξύλο ποὺ τῆς τὸ εἶχε χαρίσει ὁ πα-
τέρας της.

—Εἶναι ὠραῖα, πολυτελῆ ἐπι-
πλα, εἶπε. Ἡ οἰκογένεια ποὺ τὰ ἔχει
θὰ εἶναι καὶ πλούσια καὶ εὐγενική.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔρχονταν καὶ στα-
ματοῦσαν τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα
μπροστὰ στὸ σπίτι καὶ κατέβαζαν
ἐπιπλα. Ὅσο τὰ ἐβλεπε ἡ Σάρα,
τόσο καὶ πιδὸ πολὺ βεβαιωνόταν πὼς
οἱ καινούργιοι γείτονες θὰ ἦταν πολὺ
πλούσιοι ἄνθρωποι. Ὅλα τὰ ἐπιπλα

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μιά χαριτωμένη καταστόλιστὴ Κινεζούλα

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸ Ἑθνικὸν Ἰδρυμα

ήταν πολυτελέστατα και τὰ περισσό-
τερα φαίνονταν ανατολίτικα. Ἡ Σά-
ρα ἔδλεπε νὰ βγάζουν ἀπὸ τὸ αὐτο-
κίνητο παχειὰ χαλιά, λαχουρένιες
κουρτίνες, ἕνα πλῆθος χρυσόδετα βι-
βλία καὶ τέλος ἕνα θαυμάσιο Βούδδα
καθιστὸν ἐπάνω σ' ἕνα ἑξοχα σκα-
λισμένο βάζο.

— Δίχως ἀμφιβολία, σκέφθηκε ἡ
Σάρα κάποιος ἀπὸ τοὺς καινούργιους
γείτονές μας θὰ ἔζησε πολὺν καιρὸ
στὶς Ἰνδίες. Ὡ, τὴ εὐχарιστημένη
ποὺ εἶμαι; θὰ μοῦ φαίνεται πὺς ἔχω
φίλους δίπλα μου, ἔστω κι' ἂν δὲν
πρόκειται νὰ βλέπω κανέναν ἀπὸ τὸ
παράθυρο τῆς σοφίτας.

Ἀκόμη μεγαλύτερη ὁμῶς ἦταν ἡ
εὐχαρίστηση τῆς Σάρας κατὰ τὸ ἀπό-
γευμα, τὴν ὥρα ποὺ βγήκε στὴν
πόρτα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ γάλα (γιατὶ
δὲν ἔμενε καὶ καμμιά ἀγγαρεία ποὺ
νὰ μὴν τῆς τὴν ἐπιβάλλουν). Εἶδε
τὸν στίδαρό μπαμπᾶ τῆς Μεγάλης
Οἰκογένειας νὰ διασχίζει τὴν πλα-
τεῖα καὶ ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ
διπλανοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸ θάρρος ποὺ
ἔχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νοιώθει τὸν
ἑαυτὸ του σὰν στὸ σπῆτι του. Ἡ ἐπί-
σκεψή του κράτησε πολλὴν ὥρα καὶ
κάθε τόσο ἔβγαινε στὸ κεφαλόσκαλο
καὶ ἔδινε διαταγὰς στοὺς ἀχθοφό-
ρους ποὺ ἀνέβαζαν τὰ ἐπιπλά. Δί-
χως ἄλλο θὰ ἦταν πολὺ στενὸς φί-
λος τῶν καινούργιων ἐνοίκων τοῦ
σπιτιοῦ.

— Ἄν αὐτὸς ποὺ νοίκιασε τὸ σπῆ-
τι ἔχει παιδιὰ, λογάριασε ἡ Σάρα
μὲ τὸ νοῦ τῆς, τὰ παιδιὰ τῆς Μεγά-
λης Οἰκογένειας θὰ ἔρχονται νὰ
παίζουν μαζί τους καὶ ποὺς ἔξεραι
κίβλας ἂν δὲν ἀνεβαίνουν καὶ στὴ
σοφίτα γιὰ διασκέδαση;

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Μπέκυ, ἀφοῦ τε-
λείωσε τὴ δουλειά της ἤρθε νὰ ἐπι-
σκεφθῇ τὴ Σάρα καὶ νὰ τῆς πῇ τὰ
νέα.

— Τὸ σπῆτι τὸ διπλὰνὸ τὸ νοίκια-
σε ἕνας κύριος «Ἰντιάνος»! εἶπε.
Δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν εἶναι μαῦρος ἢ
ἂν εἶναι κίτρινος, μὰ εἶναι σ' ἀλή-
θεια Ἰντιάνος, κι' εἶναι πολὺ πλού-
σιος καὶ πολὺ ἄρρωστος. Καὶ ὁ μπα-
μπᾶς τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας εἶναι
ὁ πληρεξούσιός του. Ἐπέρασε κάθε
λογὴ στενοχώριες καὶ σκοτούρες γι'
αὐτὸ εἶναι τόσο ἄρρωστος. Ὡ, μίς,
ἔχετε καὶ κάτι ἄλλο; Προσκυνᾷ
τὰ εἰδῶλα! Εἶναι «δωλοάτρης»!
Εἶδα ἕνα θεὸ δικό του ἀπὸ ξύλο χρυ-
σωμένο, ποὺ τὸν ἔβαζαν μέσα στὸ
σπῆτι θάπρεπε κάποιος νὰ τοῦ πᾶν
μιὰ Σύνοψη.

Ἡ Σάρα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ
τὰ γέλια της.

— Μπέκυ, εἶπε ὁ κύριος ἀπὸ δι-

πλα ἀσφαλῶς δὲν προσκυνᾷ αὐτὸ
τὸ ἀγαλμα ποὺ λές. Σὲ πολλὰ σπῆ-
τια ἔχουν τέτοια ἀγάλματα, μὰ τὰ
ἔχουν γιὰ στολίδια στὶς σάλλες τους.
Ὁ πατέρας μου εἶχε ἕνα ὁμοιο ἀ-
γαλμα ἀκόμη ὠραιότερο ἀπ' αὐτό,
μὰ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω πὺς δὲν
τὸ προσκυνοῦσε.

Ὡστόσο στὴ Μπέκυ φαίνεται πὺς
ἄρρεσε περισσότερο νὰ φαντάζεται
πὺς ὁ καινούργιος γείτονας ἦταν
«δωλοάτρης». Αὐτὸ ἦταν βέβαια
πολὺ πιδ ἐνδιαφέρον παρὰ ἂν ὁ γεί-
τονάς τους πήγαινε κάθε Κυριακὴ
στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας τους
ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Ἐκεῖνο τὸ βρά-
δυ ἔμεινε ἀγρυπνῶν πολλὴν ὥρα βά-
ζοντας μὲ τὸ νοῦ τῆς τί εἶδους θὰ
ἦταν ἡ γυναῖκα του, ἂν εἶχε γυναί-
κα, καὶ τὰ παιδιὰ του, ἂν εἶχε παι-
διὰ. Ἡ Σάρα μάντευσε πὺς στὸ βά-
θος τῆς καρδιάς της ἡ Μπέκυ θὰ
εὐχόταν νὰ τοὺς ἔδλεπε ὅλους μαύ-
ρους σὰν τὸ κάρβουνο, μὲ τὸ κεφάλι
τους σκεπασμένο μὲ σαρίκι καὶ προ-
πάντων «δωλοάτρες» ἀπὸ τὸν μεγα-
λύτερο ὡς τὸν μικρότερον.

— Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἔχω εἰδῶ-
λοάτρες γιὰ γείτονές μου, ὁμολό-
γησε στὴ Σάρα καὶ θάθελα νὰ ἰδῶ
πὺς ζοῦνε.

Πέρασαν ὁμῶς πολλὲς βδομάδες
ὥσπου νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά
τους· τότε ἔμαθαν πὺς ὁ καινούργιος
γείτονας δὲν εἶχε οὔτε γυναῖκα, οὔ-
τε παιδιὰ οὔτε καμμιά οἰκογένεια,
ὅτι ἦταν πολὺ ἄρρωστος κι' ὅ,τι φαι-
νόταν σὰν νὰ τὸν βασάνιζε μιὰ κρυ-
φὴ λύπη.

Μιὰ μέρα ἕνα ἀμάξι σταμάτησε
μπρὸς στὸ σπῆτι του καὶ ἀπὸ μέσα
κατέβηκε ὁ μπαμπᾶς τῆς Μεγάλης
Οἰκογένειας μὲ μιὰ νοσοκόμο μὲ
στολή. Δυὸ ὑπηρετὲς κατέβηκαν ἀπὸ
τὸ σπῆτι καὶ πήγαν κοντὰ στὸ ἀμάξι
καὶ βοήθησαν νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα ἕνας
ἄνθρωπος μὲ χρώμα κακαίτρινο,
μὲ μάτια θολὰ, καὶ μὲ τόσο ἀδύνα-
το κορμί, ὥστε τὰ ροῦχα του κι' οἱ
γούνες ποὺ τὸν σκέπαζαν φαίνονταν
σὰν νὰ κρέμονταν ἀπάνω του. Οἱ
ὑπηρετὲς τὸν κουδάλισαν σχεδὸν ὡς
τὸ σπῆτι καὶ ὁ πατέρας τῆς Μεγά-
λης Οἰκογένειας τοὺς ἀκολούθησε μὲ
πολὺ ἀνήσυχο ὕφος. Λίγο ἀργότερα
ἤρθε καὶ τὸ ἀμάξι τοῦ γιατροῦ καὶ
ὁ γιατρὸς ἀνέβηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ
σειρά του στὸ σπῆτι.

— Σάρα, στὸ διπλὰνὸ σπῆτι ἤρθε
κι' ἐκάθησε ἕνας κύριος κίτρινος,
κακαίτρινος! εἶπε ἡ Λόττη κρυφὰ
τῆς Σάρας τὴν ἄλλη μέρα στὸ μᾶθη-
μα τῶν Γαλλικῶν. Λές νὰ εἶναι Κι-
νέζος; Ἡ Γεωγραφία μου λέει πὺς
μόνο οἱ Κινέζοι εἶναι κίτρινοι.

— Ὅχι, δὲν εἶναι Κινέζος. τῆς
ἀπάντησε γοργὰ ἡ Σάρα. Εἶναι ἕνας
κύριος ποὺ εἶναι πολὺ ἄρρωστος.
Ἐλα, Λόττη, στὸ θέμα μας. Πῶς θὰ
τὴν πῇς τὴ φράση; «Ὅχι, δὲν ἔχω
τὸ κονδυλομάχαιρον τοῦ ἀδελφοῦ
σας»;

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐφανίσθηκε
ὁ «κύριος ἀπὸ τῆς Ἰνδίας» στὸν ὀρί-
ζοντα τῆς Σάρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ

Ὁ Ράμ Ντάς

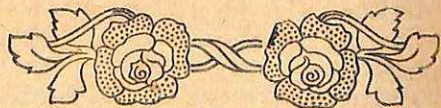
Ὅσο στενὴ καὶ σκοτεινὴ κι' ἂν
ἦταν ἡ πλατεῖα ὅπου βρισκόταν τὸ
σχολεῖο τῆς μίς Μιντοῦν, ἔβλεπε κα-
νεὶς ἀπ' ἐκεῖ κάτι ὑπέροχον δύ-
σεις. Ἀπὸ κάτω φαίνονταν μόνον τὸ
ἀντιφάγγισμά τους πᾶνω ἀπὸ τὶς
στέγες καὶ τὶς καμινάδες τῶν σπι-
τιῶν. Ἀπὸ τὴν κουζίνα κι' ἀπὸ
τὰ κάτω πατώματα δὲν διακρινόταν
παρὰ μονάχα μιὰ ἀνταύγεια χρυσή
ἢ τριανταφυλλιά ποὺ χρωμάτιζε γιὰ
λίγα λεπτά τοὺς τοίχους ἢ μιὰ λάμ-
ψη ἐκτυφλωτικὴ σ' ἕνα ἀντικρινὸ
παράθυρο.

Ὡστόσο, ὑπῆρχε στὸ κτίριο τοῦ
σχολείου κι' ἕνα παράθυρο ἀπὸ ὅπου
ἔδλεπε κανεὶς τὸ ἡλιοσασίλεμμα σὲ
ὅλην τὴν θόξα, τὰ μεγάλα κόκκι-
να καὶ χρυσὰ σύννεφα στὴν ἀνατο-
λή, τὶς χρυσὲς καὶ ἀσημένιες ἀκτί-
νες ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴ δύση ψη-
λὰ στὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ μι-
κροσκοπικὰ συννεφάκια ποὺ ὄταν
μάλιστα φουσκῶσε ἀέρας ἔμοιαζαν
σὰν ἕνα κυνηγημένο κοπάδι περιστέ-
ρια ποὺ ἔσχιζαν τὸ γαλάζιο τ' οὐ-
ρανοῦ. Αὐτὸ τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου
κανεὶς μποροῦσε νὰ θαυμάσῃ ὅ-
λες αὐτὲς τὶς ἐμορφιὲς καὶ ν' ἀνα-
πνεύσῃ λίγο πιδ καθαρὸν ἀέρα, ἦ-
ταν ὁ φεγγίτης τῆς σοφίτας τῆς Σα-
ρας.

Ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἡ πλατεῖα
ἐπαίρνε ἕνα χρώμα κοκκινωπὸ καὶ
τὰ δέντρα καὶ οἱ μαυρισμένοι ἀπὸ
τὴν καπνιά τοῖχοι ἀρχίζαν νὰ ἀλλά-
ζουν ὅψη, τότε ἡ Σάρα ἤξερε πὺς ἡ
θεῖα φαντασμαγορία ἐτοιμαζόταν.
Καὶ τότε, ἂν τῆς ἦταν εὐκόλο νὰ
φύγῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὴν κου-
ζίνα, ἀνέβαινε τρέχοντας τὶς σκάλες,
πήγαινε στὴν κάμαρά της, σκαρφα-
λώνει ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ σκύ-
βοντας ἀπὸ τὸ φεγγίτη ὅσο πιδ πολὺ
μποροῦσε, ἐπαίρνε μιὰ βαθεῖα ἀνα-
πνοὴ καὶ κοίταζε γύρω της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Σ ἄς ἔδωσα στὸ προηγούμενο
τὸν γενικὸ κανόνα τῆς ὀρ-
θογραφίας — τῆς ἱστορικῆς
ὀρθογραφίας τῆς δημοτικῆς.
Ὅταν τὴ θέλουμε καθαρὴ, ἀνόθευ-
τη, ἔτσι πρέπει νὰ τὴ γράφουμε·
τὶς ρίζες κατὰ τὴν ἀρχαίαν, τὶς κα-
ταλήξεις ὁμῶς κατὰ τὴν νέα. Ἀλ-
λοιώτικα δὲν θάχαμε μιὰ γλῶσσα.
ἐνιαία, ὁμοίμορφη, ἀλλὰ ἕνα ἀνα-
κάτωμα. Ἐναν τραγέλαφο ἀπὸ δυὸ
γραμματικὰς. Ὡστόσο κάνουμε καὶ
μερικὲς ὑποχωρήσεις, τόσο στὸ τυ-
πικὸ, ὅσο καὶ στὸ φιλολογικόν.
Π. χ. τὰ τριτόκλιτα θηλυκὰ τῆς
ἀρχαίας σὲ ις - εως στὴ δημοτικὴ
ἔγιναν πρωτόκλιτα σὲ η - ης; ἡ φύση
τῆς φύσης, ἡ βούση - τῆς βούσης, ἡ
ἐξέλιξη - τῆς ἐξέλιξης. Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ
πληθυντικὸς ὅλων αὐτῶν, κατὰ τὴν
δημοτικὴν, εἶναι σὲ ες: φύσεις, βού-
σεις, ἐξέλιξεις, ἐξέτασεις, ὅταν ἡ λέξη
δὲν εἶναι καθαυτὸ δημοτικὴ ὅπως ἡ
βούση, ὁπότε ἀφοῦ λέμε οἱ βού-
σεις, τὸν κάνουμε σὲ εἰς κατὰ τὴν
ἀρχαίαν καὶ λέμε φύσεις, ἐξελίξεις,
ἐξετάσεις. Ἐπίσης καὶ στὴ γενική:
φύσεων, ἐξελίξεων, ἐξετάσεων, κι'
ὅχι φύσων, ἐξελίξων, ἐξετάων (κα-
τὰ τὸ βρουῶν ἢ καὶ βρουῶνε) ποὺ
εἶναι τὸ καθαρὸ δημοτικόν. Καὶ γιὰ
αὐτὸ: Εἶναι εὐνόητο: λέξεις, ἢ
λέξεις, ποὺ δὲν ἔχουν τριπτεῖ ἀκόμα
στὴν κοινὴ ὁμιλίαν καὶ δὲν ἔχουν
μπεῖ στὸ στόμα τοῦ λαοῦ, παρὰ τὶς
μεταχειρίζονται μόνο οἱ γραμματι-
σμένοι ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα, ἑα-
φνιάζουν ὅταν τοὺς δίνουμε τὸ δη-
μοτικὸν τύπο πέρα-πέρα καὶ, γιὰ νὰ-
ποφεύγουμε αὐτὸ τὸ ξαφνισμα, σὲ
μερικὲς πτώσεις—ὅχι πτώσεις, οὔτε
φτώσεις—τοὺς ἀφίνουμε τὸν ἀρχαῖον.

Ἐπίσης, τὰ οὐδέτερα τῆς ἀρχαίας
σὲ μα - ματος, ἡ δημοτικὴ τὰ κλί-
νει: τὸ πρᾶμμα - τοῦ πρᾶμματος,
τὸ αἷμα - τοῦ αἵματος, τὸ θάμμα -
τοῦ θαύματος, ὅπως καὶ τὸ γάλα -
τοῦ γαλάτου. Ἀλλὰ κι' ὁ τύπος αὐ-
τὸς ξαφνιάζει! καὶ, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλά-
χιστες περιπτώσεις ποὺ μᾶς τὸν ἐπι-
τρέπουν—π. χ. ὅταν ἀποδίδουμε διά-
λογο ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ — λέμε
πράγματος, αἵματος, θαύματος, γά-
λατος. Ὅμοιες ὑποχωρήσεις κάνου-
με καὶ στὸ φιλολογικόν. Λέμε
πρᾶμμα ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα. Λέμε
θάμμα ἀλλὰ καὶ θαῦμα. Λέμε χιτῆ-
μα, χιτῆνι, φτίση, φτάνω, φτερό κλπ.
ποτὲ ὁμῶς καὶ φτώμα, φτώση, ἑ-
χταχτος, ποὺ εἶναι τὰ δημοτικά. Ἀ-

κόμα, ἡ δημοτικὴ ὑποτακτικὴ δὲν ἔ-
χει. Κι' ὅπως δὲν λέμε θὰ λείψῃτε
παρὰ θὰ λείψετε, νὰ βλέπωνται πα-
ρὰ νὰ βλέπουνται, ἔτσι ἔπρεπε νὰ
γράφουμε πάντα νὰ ἔχεις κι' ὅχι νὰ
ἔχῃς, ἂν ἔλθῃ κι' ὅχι ἂν ἔλθῃ κτλ.
Ἀπὸ συνήθεια ὁμῶς, πολλοὶ δημο-
τικιστὲς τὰ γράφουν μὲ ἦτα ὑπογε-
γραμμένη, ἢ μὲ ἦτα ἀπλό. Νὰ ἔξερε-
τε λοιπὸν πὺς μερικὲς τέτοιες ὑπο-
χωρήσεις, κι' ὅχι ὑποχώρησεις, γί-
νονται ἀκόμα ἀπὸ ἀνάγκη ἢ κακὴ
συνήθεια, εἶναι ὁμῶς ἐλάχιστες καὶ,
τὸ κυριώτερον, θὰ λείψουν κι' αὐτὲς
μὲ τὸν καιρὸ.

Ὁ Ἀσπὴς, στὸ γράμμα του ποὺ
ἀνέφερα στὸ προηγούμενο, γράφει
πὺς δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε ὀρθὸ τὸ
συννηθισμένο, παρὰ νὰ γράφουμε γεν-
ναῖα τὸ ὀρθὸ ἔστω κι' ἀσυνεῖστο.
Καλὸ θὰ ἦταν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν
μποροῦμε πάντα. Γιατὶ πρῶτα-πρῶ-
τα δὲν ξέρουμε ποῖο εἶναι τὸ ὀρθόν.
Π. χ. τὸ κιτάξο—γιὰ νὰ τὸ γράψω
φωνητικὰ—ἄλλοι τὸ παράγουν ἀπὸ

τὸ κύπτω - κυπιάζω καὶ τὸ γράφουν
κυιτάξω, ἄλλοι ἀπὸ τὸ κοίτη καὶ τὸ
γράφουν κοιτάξω, κι' ὁ κ. Καμποῦ-
ρογλους ἀπὸ τὸ βλέπω κι' ἐτάξω -
κειτάξω, καὶ τὸ θέλει μὲ γιώτα: κιτά-
ξω. Ποῖο λοιπὸν εἶναι τὸ ὀρθόν, ἂν
ὅχι τὸ πιδ συννηθισμένο; Τὸ παίρνω
βεβαιότατα προέρχεται ἀπὸ τὸ ἐπαί-
ρω (σηκώνω) καὶ θέλει μὲ αἰ ὅπως
τὸ γράφουν οἱ περισσοῦτοι. Μπο-
ροῦμε ὁμῶς νὰ γράφουμε χωρὶς ξά-
φνιασμα ἀφτός, ἀφτί, σταβρός, ἀ-
βλός, ἀβλή; Θὰ καταντοῦσε πιδ ὀρ-
θογραφία φωνητικὴ. Ὁ Ἀσπὴς ἀνα-
φέρει τὸ ἀβγό, ποὺ ὀρισμένως θὰ
πρεπε νὰ γράφεται μὲ βήτα, γιατί
καμμιά σχέση δὲν ἔχει μὲ τὸ ἀυγή.
Προσθέτω καὶ τὸ σιάβλος, ποὺ ὅταν
τὸ γράφουμε σταῦλος εἶναι καθαυτὸ
ὀρθογραφικὸ λάθος. Ἀλλὰ εἶπαμε:
πολλὰ τέτοια λάθη μᾶς τὰ ἐπιβάλλει
ἡ συνήθεια, κι' ἀπὸ τὴν συνήθεια δὲν
υπάρχει ἀπαιτητικώτερον, ἐπιτακτι-
κώτερον κι' αὐταρχικώτερον πρᾶγμα...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

11.

Νὰ ἐκεῖ στὸ διάδρομο ἕνας μεγάλος καθρέφτης. Ὁ δούκας Μημουά-
πτου τρέχει, πλησιάζει καὶ βλέπει μέσα τὸ πρόσωπό του.

Ὡ, δυστυχία! Εἶναι καταμουντζουρωμένο! Γι' αὐτὸ λοιπὸν γελοῦ-
σαν ὁ βασιλιάς κι' οἱ παλατιανοί;
Τώρα καταλαβαίνει.

Τὸ πιάτο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ
νάνος, θάταν ἀπὸ κάτω μουντζου-
ρωμένο. Καὶ καθὼς τὸν ἀνάγκαζε
νάκουμπᾶ πρῶτα τὸ δάχτυλό του
στὸν πάτο τοῦ πιάτου καὶ κατόπι
νὰ τὸ περιφέρει στὸ πρῶτό του,
μουντζουρωνόταν μονάχος του χω-
ρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται!

Ἄ, πολὺ ἄσχημο παιχνίδι τοῦ

ἐπαίξε ὁ ἄθλιος νάνος. Κι' ὅσοτε ἀπὸ
τὴν πρώτη ἐκπληξή, ὁ δούκας κυοιεύ-
θηκε ἀπὸ ἕνα μεγάλο θυμὸ. Τράβηξε
τὸ σπαθί του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ποῦ 'ν' τὸς!... Ἀφήστε με
νὰ τὸν τρυπῶ, νὰ τὸν σκίσω, νὰ τὸν
σφάξω, νὰ τὸν γδάρω! Ποῦ 'ν' τὸς;
Τόσκασε; μοῦ τὸν κρύβετε; Ἄ, ἐγὼ
ὅπου κι' ἂν πῆγε, ὅπου κι' ἂν τὸν κρύ-
ψατε, θὰ τὸν βρῶ!

Ὅταν ὁ Κίτσος ἀκουσε τὶς φωνάρες
τοῦ δούκα κι' εἶδε μιὰ στιγμὴ τὸ γυμνὸ τοῦ σπαθί, φοβήθηκε καὶ τὸ-
βαλε στὰ πόδια.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. BADIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά, μ' ὅλο πού βιάζονταν ἦσαν εὐχαριστημένα κάθε φορά πού θάβρισκαν ἕνα μικρὸ βράχο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν στὴ σκιά του.

Ἦσαν καὶ τὰ τρία πολὺ κουρασμένα καὶ μάλιστα ὁ Φραγκίσκος.

Κατὰ τὸ βράδυ ἐφθασαν στὸν μικρὸ ποταμὸ Οὐδὲ Ἐλ Ἑρς. Ἐκεῖ ἦταν λίγα δένδρα. Ἡ σκιά τους ἔκανε καλὸ στοὺς μικροὺς ὁδοιπόρους πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ πεινοῦν καὶ νὰ διψοῦν.

Τὴ δίψα τους μπορούσαν εὐκολὰ νὰ τὴν σβύσουν μὲ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ πού ἦταν ἀρκετὰ δροσερὸ καὶ εὐχάριστο μ' ὅλο πού ἦταν λίγο ἄλμυρό. Ὅσο γιὰ τὴν πείνα θὰ τὴν ἀνακούφιζαν μὲ τὸ νερὸ πού ἔπιναν γιὰ νὰ φυλάξουν ἔτσι τὶς λίγες τροφές πού τοὺς εἶχαν ἀπομείνει. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης δὲν φοβόταν καθόλου μήπως βρεθοῦν χωρὶς τροφίμα γιὰτί ἔλπιζε πάντοτε πὼς θὰ πρόφθαινε τὸν Καπετὰν Χαφούρ καὶ τὸν σύντροφό του καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἦταν σχεδὸν βέβαιος πὼς τὸ Βοῦ Ἰζέλ βρισκόταν τόσο κοντά, ὥστε περιμένε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ξαγναντέψῃ τὸν θεῖο του νᾶρχετα.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε κανένα τρόπο στὴν διάθεσή του γιὰ νὰ καταλάβῃ πόσες ὥρες ὁδοιποροῦσαν, λογάριάζε πὼς θὰ χρειάζονταν ἀκόμη μερικὲς ὥρες γιὰ νὰ νυχτώσῃ. Ἀλλὰ νὰ πού ξαφνικὰ ἔγινε σκοτάδι χωρὶς σὺ μεταξὺ νὰ σουρουπώσῃ, γιὰτί καθὼς ξέρισε στὴν Ἀλγερία δὲν ὑπάρχει σούρουπο.

— Γιάννη, ρώτησε σὲ λίγο ὁ Φραγκίσκος δειλά, ἔτσι δὲ θὰ περπατήσουμε ὅλη τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι;

— Ἀ, μὰ! εἶπε ὁ Γιάννης προσπαθώντας νὰ ἡσυχάσῃ τὸν ἀδελφὸ του. Τώρα ὅπου καὶ νᾶναι θὰ βγῇ τὸ φεγγάρι καὶ θὰ ἰδῇς τί ὥραία πού θὰ εἶναι τὴ νύχτα μὲ τὴν δροσιά. Σὲ λίγο θὰ βροῦμε κανένα χωριουδάκι ἢ κανένα κτῆμα σὰν τοῦ κυρ Μορέλη ὅπου θὰ μπορούσαμε νὰ φάμε καὶ νὰ ξεκουρασθοῦμε.

— Κι' ἂν δὲν ἀπαντήσουμε οὔτε χωριουδάκι οὔτε κτῆμα; εἶπε ὁ Μιχαλάκης.

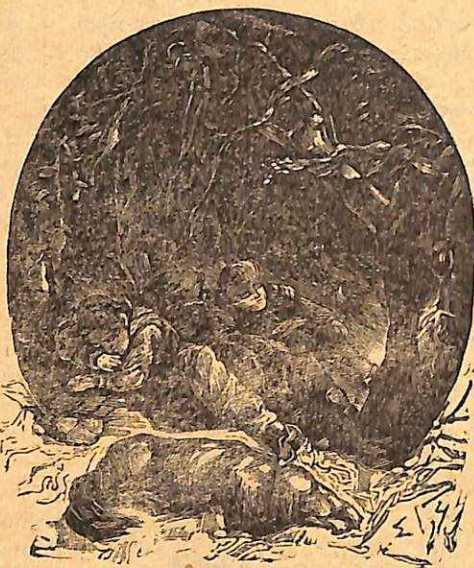
— Αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀποκρίθηκε

ὁ Γιάννης κάνοντας πὼς τάχα εἶχε πολὺ κουράγιο. Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ὑπάρχουν ἄνθρωποι καὶ κτῆματα ἐδῶ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ λαμπρὸ ποτάμι;

— Ὡς τώρα ὅμως δὲν ἀπαντήσαμε τίποτα, εἶπε ξανά ὁ Φραγκίσκος.

— Πὼς ἤθελες ν' ἀπαντήσουμε μ' αὐτὴ τὴ ζήτησὶ πού ψήνει καὶ τίς πέτρες. Τί ἤθελες νὰ φυτρώσῃ μέσα στὴν ἄμμο καὶ στὰ βράχια; Ἀπὸ δὴ ὅμως κι' ἐμπρὸς τὸ πρᾶμμα ἀλλάζει. Ἐδῶ τώρα εἶναι νερά καὶ δένδρα καὶ πρασινάδα, ἔτσι δὲν μπορεῖ ἐδῶ κάπου νὰ μὴ βρίσκονται καὶ κτῆματα καὶ χωριά.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Μιχαλάκης, μὰ πού εἶνε τὸ φεγγάρι; Δὲν θὰ βγῇ καὶ θὰ περάσουμε ἀπὸ τὰ σπίτια χωρὶς νὰ τὰ ἰδοῦμε ἔτσι στὰ σκοτει-

Ἡ σκιά τῶν δένδρων ἔκανε καλὸ στοὺς μικροὺς ὁδοιπόρους. (Σελ. 292, στ. α').

νὰ. Καὶ θὰ ξενοχτήσουμε στὸ δρόμο!

— Ὅχι δὲ! Ἀλλὰ κ' ἐδῶ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ἂν πλαγιάσουμε δὲν θὰ κακοπεράσουμε πολὺ.

— Καλύτερα νὰ θροῦμε καμμιὰ μεγάλη σπηλιά σὲ κανένα βράχο νὰ τρυπώσουμε, εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

— Μιὰ νύκτα εἶνε καὶ θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης.

— Καλὰ λές, Γιάννη, εἶπε ὁ Μιχαλάκης. Μὰ γιὰ κοίταξε κεὶ πέρα, Γιάννη, γιὰ κοίταξε, σὰν νᾶρχεται ἕνα σκυλί.

— Βλέπεις λοιπὸν πὼς ἔχω δίκιο. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶναι ἄνθρωποι καὶ κανένα κτῆμα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Γιάννης σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ σκυλί, φωνάζοντάς το μὲ θωπευτικὴ φωνὴ κοντὰ του.

Ἀλλὰ τὸ ζῶο ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ στάθηκε μονομιᾶς, ἔβγαλε μιὰ στριγγιὰ φωνὴ πού δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ φωνὴ σκύλου κ' ὕστερα ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

— Δὸς μου, ἐξακολούθησε, τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους νὰ φύγω.

— Ὅχι, εἶναι δοῦλοι μου, δὲ στοὺς δίνω.

— Τί ἔχεις λοιπὸν στὸ χέρι;

— Τρία σπειριὰ σιτάρι.

— Δὸς μου τὸ ἕνα καὶ θὰ φύγω.

— Δὲ σοῦ δίνω τίποτα.

Τότε γελώντας ὁ Θάνατος πῆρε ἕνα ποτήρι, τὸ βούτηξε σ' ἕνα βάλτο κι' ἀπὸ μέσα βγῆκε ὁ Πυρετός. Προχώρησε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους κ' οἱ μισοὶ πεθάνανε.

Ἡ Φιλαργυρία χτύπησε τὸ στήθος της κι' ἔκλαψε:

— Σκότωσες τοὺς μισοὺς ὑπηρέτες μου. Φύγε. Ὁ πόλεμος ξέσπασε στὰ βουνὰ τῆς Ταρταρίας καὶ στὰ δὺο στρατόπεδα σὲ γυρεύουν. Φύγε.

— Ὅχι, δὲν φεύγω ἂν δὲ μοῦ δώσῃς τὸ στάρι.

— Δὲ θὰ σοῦ δώσω τίποτα.

Ὁ Θάνατος τότε σφύριξε δυνατὰ. Μιὰ γυναίκα παρουσιάστηκε στὸν ἀέρα. Ἦταν ἡ Πανούκλα. Ἀνοιξε τὰ φτερά της καὶ κανεὶς δὲν ἔμεινε ζωντανός. Καὶ ἡ Φιλαργυρία ἔφυγε οὐρλιάζοντας, ἐνῶ ὁ Θάνατος σηλοῦναι τ' ἀλογό του κι' ἔξαφανίστηκε πιδ γρήγορος κι' ἀπ' τὸν ἄνεμο.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἔκλαψε καὶ ρώτησε:

— Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τί γυρεύανε;

— Ρουμπίνια γιὰ τὸ στέμμα τοῦ βασιλιά.

Ὁ βασιλεὺς ρίγησε γυρίζοντας εἶδε ἕναν προσκυνητὴ πού κρατοῦσε ἕναν καθρέφτη. Τὸν ρώτησε:

— Γιὰ ποῖο βασιλιά;

— Κοίταξε μέσα σ' αὐτὸ τὸν καθρέφτη καὶ θὰ τὸν δῇς.

Τότε βλέποντας τὸ πρόσωπό του ἔβαλε μιὰ φωνὴ καὶ ξύπνησε.

Ὁ λαμπρὸς ἥλιος γέμιζε τὴν αἴθουσα. Μπήκανε ὁ θαλαμηπόλος καὶ οἱ ἄλλοι τιτλοῦχοι καὶ οἱ ἀκόλουθοι φέρανε τὸ χρυσοκέντητο φόρεμα τὴν κορώνα καὶ τὸ σκῆπτρο. Κι' ὁ μικρὸς βασιλεὺς εἶπε:

— Πάρτε ἀπὸ μπροστὰ μου αὐτὰ τὰ στολίδια. Πάνω στῆς Δυστυχίας τὸν ἀργαλειὸ κι' ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πόνου ἔχει κεντηθεῖ αὐτὸ τὸ φόρε-

μα. Μὲς στὴν καρδιά τῶν μαργαριταρίων ἔχει αἷμα, κι' ὁ Θάνατος κοιτεῖ στὴν καρδιά τῶν ρουμπινιῶν.

Καὶ τοὺς διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του. Οἱ αὐλικοὶ εἶπανε τότε μεταξύ τους: Χωρὶς ἄλλο εἶναι τρελλός.

Κι' ὁ θαλαμηπόλος:

— Μεγαλειότατε, σὲ ἱκετεύω νὰ διώξῃς αὐτὲς τίς μαῦρες σκέψεις καὶ νὰ φορέσῃς αὐτὸ τὸ φόρεμα κι' αὐτὸ τὸ στέμμα. Πὼς θὰ μάθῃ ὁ λαὸς πὼς εἶσαι ὁ βασιλεὺς;

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲ θὰ μὲ γνωρίσουν ἂν δὲν φορῶ βασιλικὸ φόρεμα;

— Ὅχι, δὲν θὰ σὲ γνωρίσουν.

— Ἰσως νᾶχῃς δίκιο. Δὲ θὰ φορέσω ὅμως οὔτε αὐτὸ τὸ φόρεμα, οὔτε τὸ στέμμα. Θὰ βγῶ ἀπ' τὸ παλάτι ὅπως ἐμπῆκα.

Τοὺς ἔδωξε ὅλους καὶ κράτησε ἕνα μικρὸν ἀκόλουθο νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ.

Τοῦ ἔφερε νερὸ νὰ πλυθῇ κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα σεντοῦκι τὸ δερμάτινο φόρεμα καὶ τὸ χοντροπαλτὸ τοῦ γιδοβοσκῶ. Τὸ φόρεσε καὶ πῆρε στὸ χέρι ἕνα ροζιάρικο ραβδί.

Ὁ μικρὸς ἀκόλουθος εἶπε:

— Πολυχρομένη μου, βλέπω τὸ φόρεμα καὶ τὸ σκῆπτρο, μὰ πού εἶναι τὸ στέμμα σου;

Ὁ βασιλεὺς πῆρε ἕνα κλαδί ἀγριοροδιᾶς ἀπ' τὸ μπαλκόνι, τὸ διπλώσε κύκλο καὶ τῆθαλε στὸ κεφάλι του.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ στέμμα μου, εἶπε.

Κι' ἔτσι ντυμένος πῆγε στὴ σάλα πού περίμεναν οἱ εὐγενεῖς.

Μὰ ἐκεῖνοι κατάπληκτοι εἶπαν:

— Μεγαλειότατε, ὁ λαὸς περιμένει ἕνα βασιλιά κι' ὄχι ἕνα ζητιάνο.

Κι' ἄλλοι φώναξαν:

— Ντροπιάζει τὸ βασίλειο. Εἶναι ἀνάξιος νὰ λέγεται βασιλεὺς.

Αὐτὸς κατέβηκε τὴν πορφυρὴ σκά-

λα, καβάλλησε τ' ἀλογό του καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησίαν ἐνῶ ὁ μικρὸς ἀκόλουθος ἔτρεχε δίπλα του.

Ὁ λαὸς γελῶσε κι' ἔλεγε:

— Ὁ γελωτοποιὸς τοῦ βασιλιά εἶναι!

Καὶ τὸν κοροῖδεύανε.

Τότε ἐκεῖνος εἶπε:

— Ὅχι, ὄχι, εἶμαι ὁ βασιλεὺς.

Καὶ διηγῆθηκε τὰ τρία του ὄνειρα.

Τότε ἕνας ἄνθρωπος βγῆκε ἀπ' τὸ πλῆθος κι' εἶπε μὲ πικρία:

— Μεγαλειότατε, δὲν ξέρεις πὼς ἡ εὐτυχία τοῦ πλοῦσιου κάνει τὴ ζωὴ τοῦ φτωχοῦ; Ὅταν δὲν θάσῃ πλοῦσιος ποῖος θὰ μᾶς θρέψῃ; Τὰ κοράκια; Γύρισε στὸ παλάτι σου καὶ στολίσου. Τί σὲ νοιάζει σένα γιὰ τοὺς πόνους καὶ τίς δυστυχίες μας;

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ βασιλιά γέμισαν δάκρυα κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Ὁ μικρὸς ἀκόλουθος τότε φοβήθηκε καὶ τὸν παράτησε.

Στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας οἱ στρατιῶτες εἶπαν βγάζοντας τὰ σπαθιά τους:

— Τί θέλεις ἐδῶ; Μόνον ὁ βασιλεὺς θὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα.

— Εἶμαι ὁ βασιλεὺς!

Καὶ θυμωμένος παραμέρισε τὰ σπαθιά καὶ μπήκε.

Ὅταν ὁ γέρος Ἐπίσκοπος τὸν εἶδε, σηκώθηκε κ' εἶπε κατάπληκτος:

— Παιδί μου, πού εἶναι τὸ βασιλικὸ σου φόρεμα; Μὲ τί στέμμα θὰ σὲ στεφανώσω; Τί σκῆπτρο θὰ σοῦ δώλω στὸ χέρι;

— Ἡ Χαρὰ πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

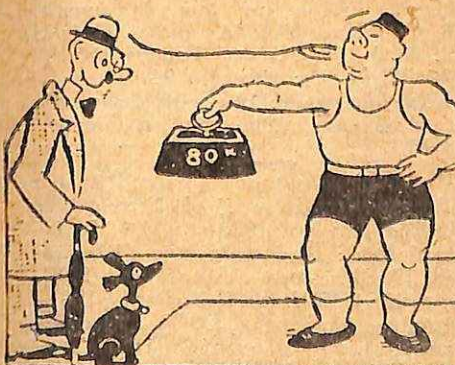
— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

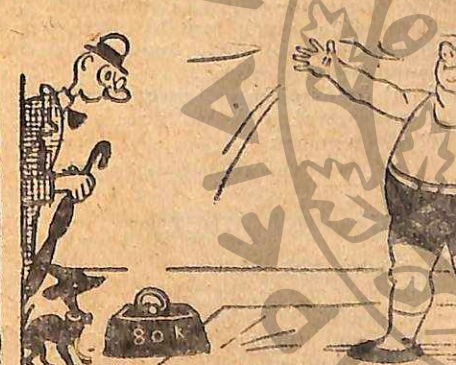
— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

Ὁ Ἐπίσκοπος σούφρωσε τὰ φρύδια κ' εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φοράῃ ὅ,τι φτάνει ὁ Πόνος; ρώτησε ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὰ τρία ὄνειρά του.

— Ὁρίστε, κύριοι, τί βάρος σηκώνω σὰν πούπουλο!

— Βλέπετε, κύριοι; .. Ἀ, δὲν ἀντέχω πιά, τὸ ἀφήνω.

— Εἶμαι γέρος, παιδί μου, καὶ ξέρω πὼς πολλὰ κακὰ γίνονται στὸν κόσμο. Μπορεῖς ὅμως νὰ κάνῃς νὰ μὴ γίνονται; Δὲν εἶναι πιὸ σοφὸς ἀπὸ σένα Ἐκεῖνος πού δημιούργησε τὴν Ἀθλιότητα;

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τοῦ ἱεροῦ, γονάτισε μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ προσευχήθηκε. Οἱ παπάδες ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ κοντὰ του.

Ξαφνικὰ μεγάλῃ φασαρία ἀκούστηκε καὶ μπήκαν οἱ εὐγενεῖς μὲ φωνές:

— Πού εἶναι αὐτὸς ὁ ὄνειροπαρμένος; Θέλουμε νὰ τὸν σκοτώσουμε!

Ὅταν τελείωσε τὴν προσευχή του ἐκεῖνος γύρισε καὶ τοὺς κοίταξε μὲ θλίψη. Τότε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χρωματιστὰ τζάμια πέρασε τὸ φῶς καὶ τὸν ἔλουσε καὶ οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου πλέξανε γύρω του, τὸ πιὸ ὁμορφὸ φόρεμα πού γίνεται. Τὸ ξύλινο ραβδί ἄνθισε καὶ γέμισε κρίνους, πιὸ ἄσπρους κι' ἀπὸ τὰ μαργαριτάρια. Τὰ ξερὰ ἀγκάθια τῆς κορώνας του ἀνοιξαν καὶ γεμίσανε ρόδα πιὸ κόκκινα κι' ἀπὸ τὰ ρουμπίνια.

Οἱ πόρτες τοῦ Ἱεροῦ ἀνοίξαν κι' ἀπ' τὸ Ἅγιο Ποτήρι βγῆκε μιὰ λάμψη θεϊκή. Τότε ἀκούστηκε τὸ ἀρμόνιο καὶ αἱ ψαλτάδες ψάλανε. Τρεμαγμένος ὁ κόσμος γονάτισε κι' οἱ εὐγενεῖς προσκύνησαν. Χλωμός, ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ μὲ τρεμάμενα χέρια εἶπε σκύδοντας μπροστὰ στὸ βασιλιά.

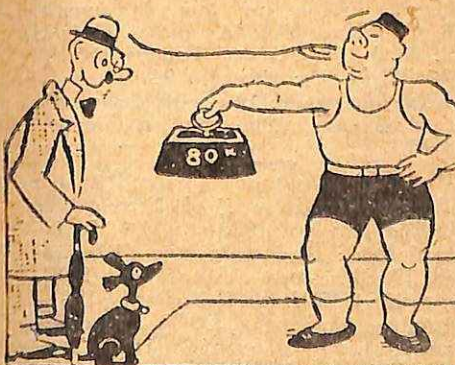
— Κάποιος πιὸ μεγάλος ἀπὸ μένα σ' ἔσπεψε.

Κι' ὁ μικρὸς βασιλεὺς κατέβηκε ἀπ' τὸ Ἱερὸ καὶ περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ λαὸ ξαναπῆγε στὸ παλάτι. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κοιτάξῃ στὸ πρόσωπο. Ἐμοιάζε σὰν ἄγγελος.

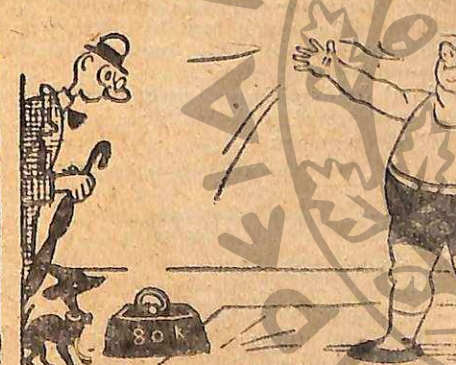
(Διασκευή)

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

Ο ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΣ ΠΡΟΤΑΘΛΗΤΗΣ ΚΙ' Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

— Ὁρίστε, κύριοι, τί βάρος σηκώνω σὰν πούπουλο!

— Βλέπετε, κύριοι; .. Ἀ, δὲν ἀντέχω πιά, τὸ ἀφήνω.

— Ὁ, δυστυχία μου, τὴν ἔπαθα! Πολὺ εὐγενικὸς αὐτὸς ὁ σκύλος...

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΒΑΛΑΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ (ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ)

Ἡ βαλανιδιά μιὰ μέρα
Μίλαγε μὲ τὸ καλάμι
— Πούταν δίπλα στὸ ποτάμι —
Καὶ τοῦ ἔλεγε: — Ντροπὴ σου!
Καὶ στὸν πῖο μικρὸν ἀγέρα
Νὰ σὲ βλέπω ταπεινὸ
Μὲ σκυφτὴ τὴν κεφαλὴ σου
Σὰν τοὺς δούλους—συλλογίσου,
Μπρὸς σ' ἐν' ἄρχοντα τρανὸ.

Δὲ μὲ βλέπεις τάχα ἐμένα
Πῶς δὲ λογαριάζω οὐτ' ἐνί,
Καὶ πῶς πάντα στέκομαι ἴση;
Ποῖος μπορεῖ νὰ μὲ λυγίσῃ;
Τὴν ἀκούει ὁ μὲν κ' ἄρχιζει
Νὰ φουσᾷ ὁ βοριάς μ' ὄρη
Καὶ σὲ λίγο τὴν γκρεμίζει
Ἀσπλάχνα, κάτω στὴ γῆ!

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας [Α]

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Βρίσκεται ἐκεῖ, στ' ἀνατολικά τῆς
πόλης μας, τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Βε-
νιτίας κάμωμα, τὸ παλιὸ μας φρούριο.
Καλοφτιαγμένο, γραφικὸ, φιλικάς τῆς
Κέρκυρας ξεπεσμένος, σήμερον πού, ὁ-
μως σὲ καιροὺς περασμένους ἦταν στὶς
δόξες του καί, πού καί, ὅλα τὰ γηρα-
τειὰ του ὁρῶνται μεγαλόπρεπο κ' ἀ-
κέραιο ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ σκοτεινοῦ Με-
σαίωνα ἴσαμε τὴ δικιά μας ἐποχή...

Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὸν χορταρια-
σμένο ἐπιβλητικὸ βράχο του, τριγυρι-
σμένο ἀπὸ τὴν ἠλιόλουστη γαλήνια
θάλασσα, μὲ φόντο τὸν ἀσύμμετρο οὐ-
ρανὸ. Καὶ τότε ἀντικρίζοντας τὸ ντυ-
μένο σὲ μιὰ πανέμορφη ἀρμονία τοῦ
πράσινου καὶ τοῦ φωτὸς τοῦ χρυσοῦ
ἡλίου λέω μέσα μου μὲ καμάρι: Δίχως
ἄλλο ὁμορφότερο κάστρο ἀπὸ τοῦτο
δῶ, πουθενά ἄλλοι δὲν θάνα.

Ἡ ὄψη του δὲν ἔχει τίποτε τὸ τρο-
μαχτικὸ, τίποτε τὸ ἀγριο, τὸ πολεμικὸ,
τώρα στὸν δικό μας καιρό.

Οὔτε εἶναι κανένας ὄγκος χοντροκα-
μωμένος ἀκαλαίσθητος. Ἀπεναντίας
εἶναι μὲ τόσο γοῦστο ἀκαλισμένος, ἀμ-
φιθεατρικὰ, μὲ τίς μαῦρες τίς γέρινες
πολεμιστρὲς του, μὲ τὴν δόξαση ἐκ-
κλησιὰ του τοῦ Ἀγ-Γιωργίου.

Πόσο ἱερὸς οἱ στιγμὲς τὸ δειλινὸ στὴν
πόλη μας, ὅταν, τρεῖς στρατιῶτες σαλ-
πιγκτὲς προβαίνουν σὲς γερασμένες
τοῦ φρουρίου ἐπάλξεις, ἐκεῖ ὅπου εἶναι
στημένη ἡ γαλανόλευκη γιὰ νὰ τὴν
κατεβάσουν. Ἐνῶ βυθὰ στὴ θάλασ-
σα ὁ φωτοδότης τοῦ σύμπαντος, βασι-
λεύει κ' ὁ γαλανόλευκος ἥλιος τῆς Ἑλ-
λάδος. Καὶ ἔχω μέσα μου τὴν πεποι-
θησὴ πὺδ' οἰκονομῶντες ἄλλο μέρος
ἐδῶ στὸ νησί μας βρισκόταν ἡ σημαία

μας, δὲ θάχε τόση μεγαλοπρέπεια οὔτε
τόση γοητεία, οὔτε μὲ τόση συγκίνηση
καὶ πατριωτισμὸ, θὰ πλημμύριζε τὴν
ψυχὴ μας, ἡ ἱερὴ ἐκείνη στιγμή, ἂν δὲν
ξετυλιγόταν ἐκεῖ στοῦ φρουρίου τὸ βράχο.

Κ' ἀκούοντας τὰ σαλπίσματα τὸ δει-
λινὸ, μὴ ξεροντας τὸ γιατί, ὁ νοῦς μου
γυρνάει πίσω, στὸ παρελθόν, στὰ σκο-
τεινὰ χρόνια τοῦ Μεσαίωνα. Στὴν ἐπο-
χὴ πού ζοῦσαν τὸ Βυζάντιο καὶ τῶν
Δογηδῶν ἡ δημοκρατία.

Σκέπτομαι τότε κατασυγκινημένος:
Κεῖνα τὰ χρόνια, Ἕλληνες καὶ Βενε-
ταῖνοι πολεμοῦσαν κάποτε. Οἱ δεύτεροι
σβύσανε γιὰ πάντα. Μὰ οἱ ἄλλοι, οἱ
Ἕλληνες δὲν ἀπέθαναν. Ἡ Ἑλ-
λάς εἶναι αἰώνια!!!

Στέφανος Ἀμάραντος [Β]

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Θυμοῦμαι... ἦταν γαλάζιο.
Γαλάζιο καταγάλαζο... Μέσα του
εἶχε ὅτι καλύτερο ὑπῆρχε.

Παλιὲς ζωγραφιές, μαρμαριμένα λουλου-
δάκια πού νόμιζες ὅτι καὶ φύλαγαν ἀ-
κόμη μέσα τους ἀπὸ μιὰ παλιὰ ζωή.

Νόμιζες ὅτι θὰ σοῦ μιλῶσαν, θὰ σοῦ
ποῦν καὶ χαρούμενο ἢ καὶ λυπητερό
ἀπὸ τὰ περασμένα.

Στὸ κάθε ξεφύλλισμά του ἐνοιῶνες
καὶ νὰ σοῦ σφίγγει τὴν καρδιά καθώς
ἔβλεπες τὴν ζωὴ τῆς μαννούλας.

Μὰ... ἦμουν μικρὴ, μικρότερος ἀ-
κόμη ὁ ἀδελφούλης καὶ δὲν ξέραμε
ἀκόμη τὴν ἀξία του.

Ὅσες φορές καὶ μᾶς συνέβαινε, κα-
λὸ ἢ κακὸ, χαρὰ ἢ λύπη, τὸ παλιὸ συρ-
τάρι ἀνοίγε καὶ ἔβγαίνει κάθε φορά ὁ-
ραιότερο.

Πέρασαν ἀπὸ τότε πέντ' ἔξη χρόνια.
Τὸ παλιὸ λεύκωμα τῆς μαννούλας κα-
τεστράφηκε μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸ ξεχνῶ.

Καὶ φυλάγοντας δυὸ φύλλα του, δυὸ
φύλλα του γαλάζια, παρηγοριέμαι μὲ
τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἐχάθηκα γιὰ μένα.

Πέντε χαριτωμένα ἀγγελάκια μου χα-
μογελοῦν κάθε φορά πού θάνοῦξω τὸ
παλιὸ συρτάρι, καὶ τότε θυμοῦμαι τὸ
λεύκωμα τῆς μαννούλας.

Μὰ κ' ἂν ἐντέλῳ τὸ ἔχανα, τότε θὰ
ἔμεινε παντοτεινὸ στὸ νοῦ μου... τὸ
γαλάζιο του χρώμα.

Μυρωμένο Κρενίκι [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτοῦν τὴ Λίνα:

— Ποῖος ἔκανε τὴ θάλασσα;

— Ἡ Μαρία, ἡ ὑπερήτρια μας.

— Μπᾶ, καὶ ποῖος σοῦ τῶπε αὐτό;

— Νά, ἡ μαμά μου τῆς λέει κάθε μέ-

ρα: «Ἄχ, Μαρία, πάλι θάλασσα

τάκανες!

Νιόβη

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1939

Ἔλαβα περισσότερες Στατιστικὲς—
12 τὸ ὅλον—παρὰ Σημειώσεις, —μόνον
9.—Κι' ὅμως, κατὰ τὸ 1939, ἀνεμνηθί-
καν Εὐσημα σὲ περισσότερους ἀπὸ 300!

Φαίνεται ὅτι τὰ περιφρονοῦν ὅσοι δὲν
ἔχουν ἀρκετὰ γιὰ Βραβεῖο, ἢ παραμε-
λοῦν νὰ στείλουν Σημείωση καὶ πολλοὶ
ἀπ' αὐτοὺς πού ἔχουν—ὅπως ὁ Γκάκι-
ν—πὺδ' ἔχει τὰ περισσότερα—ἢ στέλνουν,
ἀλλὰ οἱ Σημειώσεις τους δὲν φτάνουν
ὡς τὰ χέρια μου...

Ὅπως ὁποῖτε, τ' ἀποτελέσματα θὰ ἦταν πολὺ ἑλλιπῆ,
ἂν περιοριζόμουν μόνο στοὺς 9 πού
ἔχω τώρα μπροστὰ μου τίς Σημειώσεις
τους. Γι' αὐτὸ, ὅπως ἔκωκα καὶ ἄλλοτε
—ἂν καὶ τὸ ἀπαγορεύει ὁ κανονισμὸς
—θάναφίρω κ' ὅλους ἐκείνους πού πῆ-
ραν ὡς 100 Εὐσημα, κ' ἂς μὴν ἔσει-
λαν Σημειώσεις: τοὺς ἔχω γραμμένους
στὸ βιβλίο μου. Ἀλλὰ φορὰ ὅμως δὲν
θὰ ἤθελα νὰ γίνῃ τέτοια παραβίαση.

Καὶ παρακαλῶ ἀπὸ τώρα, ὅσους θὰ
ἔχουν πάρει τουλάχιστο 100 Εὐσημα
κατὰ τὸ δίστημα τοῦ 1940, νὰ μὴ πα-
ραλείψουν νὰ μοῦ στείλουν ἐν καιρῷ
τὴ σχετικὴ Σημείωση.

Σημ.—Κατὰ τὸν Κανονισμὸ, τὸ Βρα-
βεῖο τῶν Εὐσημῶν δὲν θέτει «ἐκτός
Διαγωνισμοῦ» μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ
τὸ ἴδιο πολλὰς φορές. Οἱ διαγωνιζόμε-
νοι δὲν χωρίζονται σὲ Τάξεις. Στους
βραβευμένους δὲν ἀπονέμονται κ' ἄλλα
Εὐσημα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκάκι, ἑ-
λαβε Εὐσημα 255.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφου-
νας 225. Δοξασμένο Ἀκρωτήρι 206.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρόμαχος
τῆς Ἑλευθερίας 205.—Λευκὴ Καμέλια
204.—Σκυριανόπουλο 201

Α'. Ἐπαινος: Ἡλιοπερίχτη 191,
Αἰνὸς 183, Ἀρτανιὸν 172, Αἰγλή 171,
Μόνα Λίτσα, 163, Ἀδολὰρ 150.

Β'. Ἐπαινος: Γαλανομάτα 146,
Ἀσπρος Γλάρος (μὲ δύο ψευδώνυμα)
146, Φρανσίνα 114, Ἀγύριστο Κεφάλι
112, Σκιά 108, Θαλασσοταραχὴ 100.

Γ'. Ἐπαινος: Ναυτάκι 94.

Εὐφημος μνεία: Ἀρης (μὲ δύο ψευδ.)
44, Ἀνώνυμος (Σημείωση ἀνυπόγρα-
φη) 35.

Πολὺ μὲ βοηθήσαν στὴν ἐξαγωγή
τῶν ἀποτελεσμάτων κ' οἱ Στατιστικὲς
τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1939 πού μοῦ ἔσει-
λαν οἱ ἑξῆς: Πρόμαχος τῆς Ἑλευθε-
ρίας, [22Ε], Αἰὲν Ἀριστεῦς [22Ε],
Ἄγις [22Ε], Ἐγὼ [20Ε] Σίφουνας [20Ε],
Δοξασμένο Ἀκρωτήρι [20Ε], Γαλανο-
μάτα [18Ε], Νυχτολούλουδο [18Ε], Ἀσ-
προς Γλάρος [18Ε], Νυχτοτάραχο [18Ε],
Σκυριανόπουλο [18Ε] καὶ Γέρος
τοῦ Μωριά [18Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9 Ἰουλίου 1940

«ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ»

Ἡ Κέρκυρα εἶν' ἓνα κομμάτι Εὐρώπης
στὴν ἀκρὴ τῆς Ἑλλάδος. Κάθε Ἕλληνας
ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ θαυμασιό αὐτὸ νησί,
καὶ τὸ ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ τὸ γνωρίσῃ
ἀπὸ κάθε ἀποψη. Σ' αὐτὸ τὸ κοινὸ ἐνδια-
φέρον ἀνταποκρίνεται ἡ καινούργια μελέτη
τοῦ κ. Σπύρου Μινώτου «Στὸ νησί τῶν
Φαϊάκων». Θάποτελέσῃ ἓνα χοντρὸ βί-
βλιο, γεμάτο εἰκόνες, πού θὰ εἶναι πολὺ
ἀκριβὲς. Ὑπάρχει ὅμως ἡ εὐκολία νὰ τὸ
ἀποκτήσῃ: Ἡ μελέτη ἀρχίσα νὰ δημο-
σιεύεται στὴν «Ἰόνιο Ἀνθολογία». Κάθε
τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ δὲν θὰ ἔχῃ ἄλλο
σχεδὸν παρὰ μιὰ μεγάλῃ τῆς συνέχεια.

Καὶ σὲ πέντε-ἕξ τεύχη ἡ μελέτη θὰ εἰ-
ναὶ τελειωμένη. Λοιπὸν, κάθε τεῦχος τι-
μάται δρ. 30, ἀλλὰ ὁ κ. Μινώτος τὸ δίνει
στ' ἀγαπητὰ του Διαπλάσους μόνο
δρ. 20. Κι' ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ
γράψῃ στὸν ἴδιον (κ. Σπύρου Μινώ-
του, ταχυδρομικὴ θυρίδα 202, Ἀθή-
νας) καὶ νὰ τοῦ σταλῇ τὸ ἀντίτιμο ἐνός
ἢ καὶ περισσοτέρων τευχῶν, γιὰ νὰ λάβῃ
τὸ πρῶτο πού βγῇ, καὶ κατόπι τὰ
ἄλλα.

Ἡ Πειραιώτισσα, πού ἐνεργεῖ γιὰ τὸν
ἐφορτισμὸ τῶν Ἑφημερίδων τῶν Πειραιᾶ,
μοῦ γράφει πῶς μὲ πολλὰ Διαπλάσους
συνεννοήθηκε κ' ἀρχίσε νὰ καταρτίζῃ
μαζί τους τὸ πρόγραμμα—θεατρικὰ ἐργά-
σια, μουσικὴ, ταμπλὼ-διάν, ὕμνους κτλ.
Ἐπειδὴ ὅμως μερικοὶ πῆγαν στὸ σπῆτι τῆς
καὶ δὲν τὴν βρῆκαν, μὲ παρακαλεῖ νὰ δη-
λώσω πῶς, ὅποιος θέλει νὰ συνεργασθῇ
γιὰ τὸν ἐφορτισμὸ, τὴν βρῆκει (Ἀνδρούτσου
157) τὸ πρῶτ' 9—10 καὶ τὸ ἀπόγευμα 5—7.

Τετράφυλλο Τριφύλλι, αὐτὸ, καθώς θὰ
εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε, καὶ χαίρω πολὺ γιὰ
τὴ γνωριμία. Ὁραϊκότατο τὸ πρῶτο σου
γράμμα, περιμένω καὶ δεύτερο μὲ τοὺς
βαθμούς σου κ' εὐχομαι νὰ πραγματο-
ποιηθοῦν τὰ ὄνειρά σου γιὰ τὸ καλοκαίρι
καὶ γιὰ τὸ χρόνο. Ἐξέτελεσα τίς παραγ-
γλές σου κ' ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπό-
λοιπον δρ. 9,60.

Κι' ἀπὸ σένα, Χωριετόπουλο τῆς Κύ-
πρου, ἔχω δυὸ γράμματα. Πολλὰ περιμέ-
νω ἀπὸ τὸ Σύλλογο αὐτὸν πού ἱδρύσατε τὰ
Κυπρίοπουλα. Ναι, δυστυχῶς, τὰ ταχυδρο-
μικά εἶναι τώρα ὑπερβολικά, κ' ἀκόμη ἡ
συνκοινωνία μὲ τὸ ἑξωτερικὸν, ἐξαιτίας τοῦ
πολέμου, ἔγινε πολὺ ἀραιή. Γι' αὐτὸ μὴν
παραξενεύεσθε ἂν θὰ λαβαίνετε τὰ φυλλά-
διά μου ἀργά, ἢ δυὸ καὶ τρία μαζί. Γιὰ
νὰ δημοσιεῖσθῃ ἡ ἀγγελία σου, πρέπει νὰ
σταλῇς δρ. 23,40.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ «τεράστιο»
γράμμα σου, Στέφανε τῆς Δόξης. Εἶμαι
ἀληθινὰ περφηγὴς γιὰ τὴ μεγάλη σου ἐπι-
τυχία στὶς τμηματικὲς ἐξετάσεις τοῦ Πανε-
πιστημίου, καὶ προπάντων γιὰ τὸ ἀριστε-
ρεῖν πού σοῦ ἔδωκε ὁ κ. Βιζουκίδης, πού
μόνο δώδεκα ἔχει δώσει στὸ δίστημα.
Μὰ συγκίνηση διάβασε κ' ὁ Ε. ὅσα ὥρα
γράφεις γιὰ τὴν διάλεξή σου στὴ Θεσσα-
λονίκη καὶ τ' ἄλλα.

Ναι, Ἀπόλλων τοῦ Μπελεντέρ, αὐτὴ τὴν «τακτική» νὰ κρατήσῃς ὅλο τὸ
καλοκαίρι, μόνο θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ
μου γράψῃς μὲ πῖο μαῦρῃ μελάνῃ. Ἐπί-
σης ἐξῆσθῃ, ἂν καὶ ὥρα, εἶναι κ' ἡ

εἰκόνα, καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ βγῇ. Δύσκολο
εἶναι νὰ φάξω γιὰ τίς λύσεις ἐκείνες, κα-
λύτερα εἶναι νὰ τίς ξαναστελῇς.

Ἀγγελισφόρε τῆς Εὐτυχίας, εὐς γιὰ
τὸ «ἀριστερά μὲ τὸν». Τὴν ἴδια ἐπιτυχία
εὐχομαι καὶ στίς ἐξετάσεις τοῦ Ὁρῆλου,
κ' ὅσοι καλὸ κ' εὐτυχισμένο καλοκαί-
ρι. Ἔλαβα καὶ τίς λύσεις σου, πολὺ καλές.

Ἔλαβα, Σάββα, ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ
γραμματάκια σου κ' ἐξέτελεσα τίς παραγ-
γλές. Γιὰ τὸ περὶ σου δὲν θυμᾶμαι τί-
να, μὰ δὲν τὸ εἶδες οὔτε στὰ ληθθέντα;
τότε δὲν θὰ τὸ ἔλαβα. Οἱ διαγωνισμοὶ θὰ
τελειώσουν θέσθια λαμπρά, καὶ χαίρω πού
θὰ μὴ σ' ἀφισπώσῃς ὅλο σου τὸ καλοκαίρι.

Τσιγγιότικο Διαβολάκι, τὰ ἔλαβα ὅλα,
περίμενα. Γιὰ τὸ συνδρομὴν πού ἔχεις
νὰ μοῦ γράψῃς στὴν Αὐστραλία, θὰ πληρω-
σῃς ἐδῶ δρ. 27,3, νὰ μοῦ στείλῃς ὅμως
καὶ τὴ διεύθυνσή του. Ὅχι, δὲν κινεῖται
ἡ γῆ μὲ τίς κανονικὲς τὸν πόλεμου, μόνο
ἀναστατώνεται ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς, καὶ
γι' αὐτὸ, λένε, βρέχει ἀκόμα κ' ὁ καιρὸς
γενικά εἶναι ἀκατάστατος.

Πλοίαρχε Νέμο, τὸ Διαπλάσοκράτωρ
λοιπὸν καταργεῖται, μόνο πού ἡ ἀγγελία
ἐκείνη εἶχε τυπωθεῖ στὰ ἔλαβα τὸ γράμ-
μα σου. Τὸ πιστεύω πῶς δὲν τὸ πῆρες
ἀπὸ ἐγωισμό, παρὰ ἀπλῶς σοῦ ἄρεσε ἡ
λέξη καὶ δὲν ἐσκέφθηκες πολὺ τὸ νόημά
της, ὅπως κ' ἐκείνος πού γράφει κάποτε
πῶς τὸ πλοῖο βυθίσθηκε «αὐτανδρο», ἐνῶ
οἱ ἄνδρες πού εἶχαν σωθεῖ ὅλοι, γιὰτὶ
καθὼς εἶπε ὑστερα, τοῦ ἄρεσε ἡ λέξη.
Ἐλπίζω νὰ γράψῃς ἐπίσης καλὰ καὶ σ'
ὅλα τὰ ἄλλα μαθητάκια. Περιμένω καὶ τὸ
ἐξοπαθῶμα.

Δὲν πειράζει, Σιδερένιο Χέρι, ἀπὸ ἀ-
ναγκαστικῶς νὰ κάμῃς πολλὰς ἀπουσίες
στὰ Ἑλληνικά θὰ ἐξετασθῇς τὸ Σεπτέμ-
βριον, καὶ μὲ τὴν ἴδια, ἐλπίζω, ἐπιτυχία
πού ἐξετάξῃς τώρα στ' ἄλλα μαθητάκια.
Ναι, μὲ τὸν πόλεμο, οἱ συγκοινωνίες εἶναι
δύσκολες καὶ πρέπει νὰ κάνουν ὑπομονή
ὅσοι περιμένουν ἀπὸ κει-πέρα ἀνθρώπους
ἢ γράμματα τους...

Νίκη, διάδωκα τὸ γράμμα σου στὸν κ.
Φαίδωνα καὶ μοῦ εἶπε πῶς, ἂν θυμᾶμαι
καλὰ, ὁ φίλος ἐκείνος τοῦ φάνηκε χαρού-
μενος, ὅταν τὸν πλημύρισε τὸ φῶς, γιὰτὶ
διέκρινε σὰν ἓνα ἐλαφρότατο τρεμουλιασμα
τῶν φύλλων του. Καὶ πράγματι, οἱ φυσιο-
δίφες λένε πῶς τὰ φυτὰ κάνουν καὶ ἀδικ-
όρατες κινήσεις στὸ φῶς. Γιὰ τὸ νέο κομ-
μάτι σου δὲν ξέρω ἀκόμα θὰ τὸ διαδώσω
μὲ τίς σειρὰ του.

Χαίρω, Μάρκο Μπότσαρη, πού ἔγρα-
φες καλὰ σὲ τόσα μαθητάκια, κ' εἶμαι βέ-
βαιη πῶς τὸ ἴδιο καλὰ θὰ γράψῃς καὶ στὰ
ἐπιλοία. Περσιστικὰ τοῦ πατέρου. Τὴν τό-
χῃ τοῦ κομματιοῦ σου ἐκείνου τώρα ἴσως
θὰ τὴν εἶδες. Στείλε μοι κανὲν ἄλλο.

Τὰ Σήματα, Τηλεγραφόφυλλο, μοῦ ἐτε-
λείωσαν κ' οἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουν
δυστυχῶς, νὰ κάμω νὰ. Ἀλλὰ νὰ εὐχθῇ
ἔστω ἓνα ἀπὸ τὴ μητέρα σου, καλὰ μοι
συνδρομητρία. Οἱ λύσεις δεκτικῆς.

Χαίρω, Βαρκοῦλα τοῦ Νέλλου, πού πέ-
τυχες στίς ἐξετάσεις σου καὶ τώρα εἶσαι
κοντὰ στοὺς γονεῖς σου. Φυσικὸ, μ' ὅλη
σου τὴν χαρὰ, νὰ θυμᾶσαι καὶ τὸ pensio-
nat καὶ τίς καλὰς σου σοεῖς. Ἀλλὰ δὲν
ἀργεῖ ὁ Σεπτέμβριος πού θὰ ξαναγορίσῃ.
Καλὴ ἡ ἰδέα τῆς μαμμᾶς νὰ μάθῃς τώρα
καὶ μαγειρικὴ καὶ ζαχαροπλαστική, καὶ
περίμενω τ' ἀποτελέσματα.

Ὅχι, Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, Ι. Γ.
δὲν ἔχω καὶ φρόντισε νὰ τὴν ἐγγράψῃς.
Χαίρω πού ἐπέτυχες στοὺς διαγωνισμούς.
Ἡ φωτογραφία σου, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς
βραβευθείσης «Τρελλοπαρέας», θὰ δημοσιευ-

θῇ. Ἀλήθεια, πολλοὶ βραβευμένοι δὲν
στέλνουν φωτογραφία τους, ἀλλὰ ὅχι γιὰ
τὰ ἔξοδα ἀπὸ ἀμέλεια, ὑποθέτω, καὶ με-
ρικοὶ ἀπὸ... μετριοφροσύνη.

Σκυριανόπουλο, ἔχω μυστὰ μου 14,
15, 16 καὶ τὴ συνέχισα τοῦ ἀπὸ τῆς Σκύρο.
Πόσα νόστιμα μοῦ γράφεις, καὶ μάλιστα
ἐκείνα μὲ τὸ κόκκινο μελάνι, «Σοφία τῶν
Παιδιῶν» κτλ. Δὲν ξέρω διὸς «σὲ παιδὶ ἀ-
δὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί σὲ ὅλα, ἐν-
νοεῖς, εἶναι ἀδύνατο. Περιμένω λοιπὸν νὰ
σοῦ κάμω μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησιν,
ὅταν θὰ ἔχω ἓνα μόνο γράμμα σου — ἓνα
ἄλλα λέοντα...

Ἀδελφοντα Κόντογλου, χαίρω πολὺ
πού θέλεις τώρα νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνη-
ση. Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα πού προτείνεις
κανένα δὲν εἶναι ἐξυπνόν, στείλε μοι
λοιπὸν ἄλλα νὰ σοῦ διαλέξω καὶ 10 δρα-
χμὲς γιὰ τὴν ἐγκρίσιν. Ἐπίσης πρέπει
νὰ γράψῃς ἓνα «Ὁδηγὸ (δρ. 6) καὶ νὰ
διαβάσῃς καὶ τὸ συμπλήρωμά του στὸ
πρῶτο φετινὸ φυλλάδιο. Ἔτσι θὰ ἔξῃς
ὅ,τι χρειάζεται καὶ δὲν θὰ ρωτῇς.

Στὴ σημερινὴ Σ.Σ.Σ. δημοσιεύεται κ'
ἓνας μῦθος τοῦ Προμάχου τῆς Ἑλευθε-
ρίας. Εἶναι τὸ τελευταῖο του «κομμάτι».
Στὸ ἔξῃς ὅ,τι θὰ μοῦ στέλνῃ, θὰ τὸ δη-
λοῦμαι σὲς πρώτες σελίδες τοῦ φυλλά-
διου, γιατί τὸ ἀξίζει. Νὰ μοῦ πῇ μόνο ἂν
θέλῃ, πῶς μὲ τὸν μῦθόν του, ἢ μὲ κανὲν ἄλλο
ψευδώνυμο, γιατί αὐτὸ πού ἔχει δὲν εἶναι
κατάλληλο γιὰ συνεργάτι. Τὸ ἴδιο προβί-
βαζω καὶ τὴ Ροζελάντια, πού αὐτὴ ὅμως
μπορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ σὰ συνεργάτρια
τὸ πολὺ κατάλληλο ψευδώνυμό της. Ἐχω
ὅπ' ὅψι μοι ἀκόμα δυὸ, ἀλλὰ θὰ τοὺς
ἀφῇσω ἀκόμα ἓνα χρόνον στὴ Σελίδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Ἀλύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-
του δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Σεπτεμβρίου

398. Δεξιόγραφος

Ρῆμα μ' ὅποιον θές βοσκὸ
Συνενώνεις,

Κι' Ἀθηναίων στρατηγὸ
Φανερώσεις.

Γελαστὸς Ἀντιπλοῖαρχος

399. Στοιχειόγραφος

Στὶς ἐλιές κακὸ, ἀλήθεια,

Φοβερό.

Τέρας ἀπ' τὰ παραμύθια

Μ' ἕνα Ρῶ.

Ὁρντινάντσα

400. Μεταγραμματισμός

Τοῦ Αἰγαίου εἶναι νησί

Ἐνα γράμμα ἂν τοῦ ἀλλάξης,

Ἀποκτᾷ μέσο καὶ σὺ

Στ' ἀκρογιάλι τῆς νάραξης.

Ἀντώνιος Χρυσ. Φίλιας

401. Αἵνιγμα

Γνωστὸν ἀναγνωρίζεις βασιλιά

Στὸ ἀρσενικό μου,

Ποῦ ἔχτισε στὰ χρόνια τὰ παλιὰ

Τὸ θηλυκὸ μου.

(Παλαιὸ) Ἀντώνιος Χρυσ. Φίλιας

402. Κυβόλεξον

= Ξένον νόμισμα.

= Ποταμὸς τ. Εὐρώπης.

= Μέρος τοῦ λόγου.

= Θεμαίνει (δημοτική).

= Ἐβραϊὸς πατριάρχης.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γαλανομμάτα

403. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 2 6 = Ἐντυπον.

2 3 6 4 2 6 = Δίθος.

3 6 4 2 6 = Ὅφισ καὶ ὄπλον.

4 5 3 6 2 6 = Ὁ κόσμος ὅλος.

5 3 4 5 3 6 = Μέγας ἀστρονόμος.

6 4 3 = Πόλις τῆς Εὐρώπης.

Ὁρντινάντσα

404-408. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρτος, μόνος, δρίζω, λῆξις, ἄγω.

Νυχτοτράγουδο

409. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι
λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικα τῶν νά-
ποτελοῦν ὄρχαιαν δυστυχή βασιλίσαν.

Σκοτιομένος, κατηφής, ξημία, ὕψος,
πικρός.

Γαλανομμάτα

410. Γεῖφος

— Εἶμαι γαλὴ σοφή!

— Τίς;

— Ἐλα δῶ σύ!

— Σὺν ἐπτά.

Γελαστὸς Ἀντιπλοῖαρχος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 18

214. Λατρεία (λᾶ, τρία).—215. Βόλος
-Πόλος.—216. Αἶας-Ἀσία.—217. Ἡ Σα-
ρακοστή, ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς καὶ τὸ
Πάσχα.

218. Μ Η Λ Ο Σ 219. ΠΤΟΛΕ-
Ι Η Υ Υ ΜΑΙΟΣ(τέλος,
Ν Ν Ε Ρ Ω Ν δημοίος, λαιμός,
Ω Ε Ι Ο ἐλαία, Μάιος,
Σ Α Υ Ρ Α Τ ἄλλος, "Ισις,
Π Μ Λ Ο Σιάμ).—220.

Α Μ Μ Ο Σ Στὰ Γιάννινα
(ΓΙΑΝΝΗ, ΝΑ...)—221. ΔΑΝΙΑ-ΠΑ-
ΡΙΣ (Δι Πυρίτης, Ἀνακρέων, ΝέΡων,
Ἰσιδωρος, Ἀρ Σάκης).—222.—Πάν, δ, τι
λάμπει δὲν εἶναι χρυσός.—223. Ἡ Σὺ-
ρος εἶναι νῆσος (εἰς ἰ ρῶ, Σῖναι, ν' εἰς ος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 436]

Στείλτε τὰ Μικρά σας Μυστικά: Ἰωάν-
νην Κεφαλωνίτην, Δεινοκράτους 59,
Ἀθήνας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἀμέσως δ:
ΝΙΛΣ Μέλος συλλόγου «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

[Μ' — 437]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους-ες.
Στείλτε πρώτοι Διοίς: Δεσποινίδα
Ἑλλην Δέδε, Ξενοκράτους 43, Ἀθήνας,
διὰ:
ΝΕΟ ΦΡΟΓΤΟ

Μέλος τοῦ συλλόγου «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

[Μ' — 438]

Πρωτοπαίοντες στὸ Διαπλάσσομο
χαιρετῶ δλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ.
Μυστικά καὶ ἀλληλογραφῶ. Διοίς: Π.Καν-
ναβόν, Βαρθάκη 7, Ἀθήνας.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' — 439]

Σκυριανόπουλος, εὐχαριστῶ, Τρισκα-
τάρατε, λίγς ξεῖδι θὰ σοῦ κἀν καλὸ!
Γκλόρια

[Μ' — 440]

Διαπλάσσομε, εἰς δλους-ες ἀπὸ σὰς
ἐπιδροβιάσθηκα εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώ-
τερα.
Ἀθανάσιος Διάκος

[Μ' — 441]

Ποῖ ἀπὸ τὰ Διαπλάσσομε - ες τῆς
Μικρῆς Τάξεως θέλει ν' ανταλλάξῃ
τετραδιάκια μὲ τὸν Βοναπάρτη; Ὅποιο
θέλει. ἄς στείλῃ στὴ νέα του διεύθυνση:
Δίδα Μαρίκην Λαμπρινοῦ, Ἀγ. Βασιλείου
2, Νέαν Ἰωνίαν, διὰ Βοναπάρτην

[Μ' — 442]

Γελαστὸς Ἀντιπλοῖαρχος, Ὁνειροπόλος,
Μαγεμένο Δοξάρι, μὲ συγχωρεῖτε. Ἀν
θέλετε μπορούμε νὰ συνεχίσωμε τώρα με-
τὰ τοὺς διαγωνισμοὺς. Στοιχειωμένους Κάθε
ποιὰ ἡ διεύθυνσή σου; Περιμένω ἀπ' ὅλους
δλους Μ. Μυστικά. Διοίς (Μ—136).

ΜΟΡΦΕΥΣ

[Μ' — 443]

Νεφέλη, δὲν ἔλαθε. Ξαυθὴ Θιακοπού-
λα, ἔλαθε; Διαπλάσσομε (Μ—60)
ἀλληλογραφῶ. Π. Γαβρίλην, Ραγκαβῆ 74,
Ἀθήναι. Τσιριγώτικο Διαβολάνι

[Μ' — 444]

Ὡς, Γελαστὸς Ἀντιπλοῖαρχος, αὐτὴ
ἡ «Μαίρη» εἶναι ἡ οὐρά μας; ; (Ι !).
Τριφύλλι, Στοιχειωμένος Πύργος
Στοιχειωμένος Κάβος

[Μ' — 445]

Μενχίρ, δυστυχῶς δὲν μπορούμε ν' ἀλ-
λληλογραφήσωμε γιὰ τὰ γράμματά
μας εἶναι «ἀστοιχεῖα» (!!!);

Ἀσύλληπτες Σκιές

[Μ' — 446]

Διαπλάσσομε !!! Στεῦσε !!! (361)!!!
(361)!!! Ἀσύλληπτες Σκιές

[Μ' — 447]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετρα-
διάκια μὲ δλους-ες. Διοίς: Δίδα Κα-
τίναν Βασιλειάδου, Πιπίνου 94, Ἀθήναι,
διὰ Στοιχειωμένο Δάσος

[Μ' — 448]

Ἰδρύεται σύλλογος «Πανζουρλισμός».
Ἐκποδὸς Ἐσοπάθωμα, φασαρία!! Πρό-
εδρος: Ρασπουτίν, Ἀντιπρόεδρος: Ἀ-
θως, Γραμματεὺς: Ἀραμὶς. Μέλη: Ναύ-
κληρος Εἰρηνηκοῦ, Ἀλφειογαλάκι.

ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΣ

[Μ' — 449]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους-ες.
Ἀπαντῶ ἀμέσως. Διοίς (Μ. 375).

Στραβόξυλο

[Μ' — 450]

Διαπλάσσομε, διακόπτω ἀλληλογρα-
φίαν, συνεχίζω δὲ ἀνταλλάγῃν τετρα-
διάκι. Διοίς (Μ—375).

Ἰβανόης

[Μ' — 451]

Διαπλάσσομε, ἀπαντήσεις Διαγωνι-
σμοῦ καὶ τετραδιάκια στείλτε: Ἑλλην
Παπαϊωάννου. 3η στάσις, Γλυφάδα.

Ἀσύλληπτες Σκιές

[Μ' — 452]

Μορφά, ἔλαθε, εὐχαριστῶ ἀλληλο-
γραφία δέχομαι καὶ περιμένω γράμ-
μα σου. ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

[Μ' — 453]

Τριφύλλι, ἂν ἔλαθε τετραδιάκι ἀπάν-
τησέ μου στὴ διεύθυνση, Σωζοπόλως
7, Ἀθήνας (2).

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

[Μ' — 454]

Η (Μ—353 καὶ 406) παρατείνεται μέ-
χρι 20 Αὐγούστου. Εὐθύμη Συντρο-
φιά, Κατάσκοποι, περιμένω. Βάγκνερ

[Μ' — 455]

Προκηρύσσω τριδραχμον διαγωνισμὸν
τοπείων. Προθεσμία ἕως 15 Αὐγού-
στου. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. Διοίς Δ. Πε-
τσόπουλον, Μαυρομματαίων 37 Ἀθήνας.

Καπετάν Νικηφόρος

[Μ' — 456]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Σὺ γιδοθετώντας τὴν ἰδέα τοῦ Ἰάκωνος
(βλέπε ἀλληλογραφίαν φύλλου 9 καὶ 15)
προκηρύσσωμε διήμερον πεντάδραχμον δια-
γωνισμὸν γιὰ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΙΑΠΛΑΣ-
ΣΑΚΟ ΣΥΝΘΗΜΑ. Βραβεῖα ἐξαιρετικά τρία.
Οἱ τρεῖς καλὺτερες ἀπαντήσεις θὰ ἔκτε-
θοῦν εἰς δημοσίευσιν. Διεύθυνσις: (Μ—398).

[Μ' — 457]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Σὺ Περιμένουμε ἀπάντησι στὸ διαγωνι-
σμὸ μας (Μ—394) καὶ στὸν ἀνωτέρω ἀπ' ὅ-
λους-ες. Ἰδίως: Ἑθνικὸν Ἰδεώδες, Σκυ-
ριανόπουλο, Τσάρο, Δοξαομένο Ἀκρωτήρι,
Μαγεμένο Δοξάρι, Ἀδολάρ, Βασιλίσσα
Νεφερίτι, Πειραιώτισσα, Ἀπόλλων
Μπελθεντέρ, Πρόμαχο Ἐλευθερίας, Στέ-
φανο Δόξης, Παιτίς-Πατρίς. Καὶ ἀπὸ ὅλους
τοὺς Συλλόγους.

[Μ' — 458]

Διαπλάσσομε εἰς ἀπέραντη χαρὰ θὰ
μοῦ δώσῃ ἕνα γραμματάκι σας. Πε-
ριμένω ἀπ' ὅλους-ες. Ἀπαντῶ τάχιστα!
Διεύθυνσις: Ἀκκην Εὐφραϊμίδην, (διὰ Β2),
VII Μεταρχίας 17, Καβάλλα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 459]

Καμέλια, Μιράντα, Σόνια, Φαέθων,
Μαργαρίτα, Ἰλιάννα, Μυρέλλα, Ρι-
χάρδς, Γαρδένια, Νιόβη, Βικτώρια, Με-
λέαργς, Πριτσένη, Ἰουλιέττα, Ἐμμεράλ-
δα, Χιονάτη, Νάρκισσος, Δαφνούλα, Ζέφυ-
ρος, Ἀλκίον, ἕνα γραμματάκι κι' ἀπὸ
ἐσᾶς ζητῶ. Μὴ μοῦ ἀρνηθεῖτε!...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 460]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Σὺ Σκυριανόπουλο: . . . διὰ μέσου
τεθλασμένων ἀπικνω.

[Μ' — 461]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ Σκίτσου:
Α' Βάγκνερ, Β' Τσάρος, Εὐχαριστοῦ-
μεν τοὺς ὑποστηρίξαντας. Βραβεῖα ἐστά-
λησαν.

ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ

[Μ' — 462]

Ἐνα Ζουζούνη ζῆτε ἀλληλογραφία μὲ
Διαπλάσσομε εἰς 15 ἔτων καὶ ἄνω. Νὰ
ἐλπίσῃ; Σὲ δλους τῆς ἔγραψαν ἀπάντησα.
Διοίς: Ναυσικά Ἀρόσου, ἐδὼς Ἀνθών, Νέο
Ἡράκλειο Ἀττικῆς, Οἰκία Μελά, διὰ
Ζουζούνη